

PROLOG

1999 körde jag Jotunheimen Rundt för första gången. Det var det första lopp som jag körde utanför Sverige och det var det första lopp som jag tvingades bryta. För att hantera min besvikelse den gången, så skrev jag ner mina upplevelser från loppet, i någon form av terapeutiskt syfte. Det var då jag insåg att jag tyckte om att skriva. Dels som en minnesteckning över det som jag hade varit med om, dels som erfarenheter och tips för det fall att jag skulle köra loppet igen, samt i bästa fall som inspiration för någon annan.

Jotunheimen Rundt är följaktligen ett lopp som har betytt en hel del för mig. Det är även ett lopp som jag hyser största respekt inför.

Inför varje säsong brukar jag försöka anmäla mig till ett lopp som får bli "årets lopp". Det skall vara något utöver det vanliga, något som jag kan träna för och ha som mål. Risken med att ett enda lopp får en sådan status är givetvis att vid ett misslyckande, så blir fallet väldigt högt. Samtidigt så är det lite av charmen och de år som jag inte kört något sådant lopp har känts lite som förlorade år ur ett cykelperspektiv.

Helst skall det här loppet vävas in i övrig semesterlogistik på ett smidigt sätt. Med tanke på vår planeringshorisont hemma och att många spännande lopp numera öppnar registreringen i november året innan, samt blir fulltecknade på nolltid, så har detta blivit ett pussel som är allt svårare att lägga.

I år blev det dock lätt. Tillsammans med några vänner skulle vi vandra i Jotunheimen och för att göra upplägget attraktivare för mig, som om det skulle behövas, så blev jag tillfrågad om jag inte ville cykla Jotunheimen Rundt i samma veva. Har påven en lustig hatt?

INFÖR LOPPET

Planering

Efter en snabb rundkoll, så är Andreas Ingemarsson sugen att hänga på. Det blir premiär för hans del. Vi anmäler oss i mitten av januari, men då vi inte har koll på våra övriga semesterplaner, så avvaktar vi med att boka boende. I slutet av april inser vi att vi ändå måste boka något, men då är alla hotell i Lårdal fullbokade. Via Örebrocyklisterna får vi kontakt med Sanden Pensjonat och de har rum kvar. Vi kan pusta ut.

Semestern närmar sig. Våra vänners köksrenovering drar ut på tiden och tvingar fram en omplanering. När en kraftig förkylning slutligen bryter ut, så är den enda återstoden från vår vandring i Jotunheimen mitt deltagande i Jotunheimen Rundt.

Lårdal

Inga-Lill och jag kommer till Lårdal via Göteborg och Oslo, medan Andreas och Anna kommer direkt från Västerås. De anländer sent på torsdagen, medan vi åker från Oslo på fredagsmorgonen och kommer fram under tidig eftermiddag.

Sedan vi lämnade Göteborg har vädret i bästa fall kunna kallats för instabilt och just när vi anländer till Lårdal så kommer ett skyfall med vindbyar av en kaliber som vi inte upplevt någonstans under resan. Ett DNS-alternativ ter sig helt plötsligt väldigt attraktivt.

Väderprognosen har inte sett helt ljus ut för loppet. Om den skulle slå in, och med extremt mycket tur, så skulle man kunna kryssa mellan fronterna tämligen torrsködd, men inte ens den starkaste dumoptimismen kan få mig att tro på ett sådant scenario. Om man startar, så kommer man att bli dyngsur, men det ser åtminstone inte ut som att det blir minusgrader någonstans. Genomblöt i kombination med minusgrader på Valdresflya kostade mig tre förfrusna fingertoppar 2000, så den erfarenheten är redan avprickad.

Det är nio år sedan jag körde loppet senast och det har hänt en hel del sedan dess. Årets upplaga har varit fulltecknad sedan ett par månader och arrangörernas logistik med bagagetransport till de olika depåerna har utvecklats till en egen konstform. Utöver nummerlapp och chip som skall fästas på hjälmen, så får alla en reflexväst och en promemoria som beskriver de vägarbeten som finns längs loppet. Vägbanans beskaffenhet beskrivs i ord och bild, tillsammans med information om hur långt det är till dessa och hur långa de är. Det är otroligt professionellt och långt ifrån det lopp som jag ställde upp i sjutton år sen, även om det då hade en härlig charm.

Förberedelse

Min mentala förberedelse inför årets lopp har varit obefintlig. Jag har läst igenom mina anteckningar från de två senaste loppen och bestämmer mig för att köra ett likadant upplägg, d.v.s. endast stanna i depåerna i Fagernes, Randsverk och Sognefjell Turisthytte. Till Fagernes skickar jag två färdiga flaskor med Vitargo, samt två Snickers och en gel. Till de övriga skickar jag två knarkpåsar med Vitargo-pulver, en Snickers och en gel.

Andreas skickar även med ett nästan komplett ombyte till Randsverk. Jag funderar på att göra likadant, men efter lite dividerande med mig själv så avstår jag. Det vore intressant att skicka iväg torra strumpor och handskar. Men att genomsur och kall byta strumpor skulle vara ett helt eget projekt som skulle kosta massor med tid och risken är att de nya strumporna skulle bli genomblöta på nolltid. Och eftersom jag bara har med mig ett par långa handskar, så har jag inget andra par att skicka till någon depå.

Annars så är klädvalet ganska lätt en sådan här dag; Smartwool-strumpor, undertröja av ylleblandning, arm- och knävärmare, överdragsdamasker, samt arrangörernas vindväst. Jag vet inte hur många typer av långa cykelhandskar som jag provat genom åren, men nu har jag hittat en variant som funkade bra så länge det inte är alltför kallt. Det är ett par Black Diamond Midweight Liner som jag förstärker med ett par vanliga korta cykelhandskar utanpå. De värmer även när de är blöta och ger bra känsla när man rotar runt i ryggfickorna.

Med mig på cykeln har jag bara en mini-pump monterad under ena flaskstället, samt en sadelväska av minsta modell. I den har jag fått ner två tunna reservslangar, extra laglappar, däckavdragare, multi-verktyg, ventiladapter till bilpump, samt en liten trasa. Det går om man vill. För dagen sitter även belysning monterad. Det handlar mer om att synas än att se, för natten är ljus, även när vädret är uselt.

Fram emot kvällen upphör regnet och vägarna torkar upp. Klockan 18 startar de cyklister som avser att ta 24 timmar på sig. Vi är just då i färd med att avsluta vår middag på en uteservering ett stenkast därifrån, så vi knatar bort och ger dem en applåd när starten går.

JOTUNHEIMEN RUNDT

Start

Vårt eget startfält är uppdelat i två startgrupper, vår egen som startar 21:10 och en andra som startar fem minuter senare. Precis innan start informerar tävlingsledningen ytterligare om vägarbetena. Det första ligger på toppen av Filefjell och är tämligen odramatiskt. Det andra däremot ligger i den efterföljande utförskörningen och är betydligt tuffare. I det partiet kommer master-motorcykeln att hålla 20 till 30 km/h och ingen får passera den. Det känns som helt rätt drag av arrangörerna. Sedan börjar nedräkningen och så är vi iväg.

Filefjell

Starten går och det blir direkt ett högt tempo genom staden. Alla vill vara så långt fram som möjligt, även Andreas och jag. Vi har som ambition att hela tiden ha kontakt med täten, så att vi inte blir avhängda om klungan skulle spricka upp. Efter en stund ser vi Johan Mölleborn några placeringar framför oss, så vi jobbar oss upp och växlar några ord. Generellt, så håller jag mig några positioner bakom Andreas och Johan.

Vi följer nya E16, men så snart vägen går genom en tunnel, så viker vi av och kör den gamla vägen. Då breder klungan ut sig och fyller hela körbanans bredd. Tempot är något lägre än jag minns det från tidigare år och emellanåt kommer attacker från täten. Vid två tillfällen spricker klungan precis efter Andreas och vid båda dessa tillfällen ställer jag mig på pedalerna och täpper luckan. Jag inser då att arrangörernas vindväst är alldeles för tät för mig och jag svettas kopiöst i den.

Efter drygt fyra mils körning kommer så attacken som spränger fältet. Uppskattningsvis ett 30-tal cyklister går iväg. Johan följer med utan problem, medan Andreas och en svartklädd åkare försöker täppa luckan. Själv försöker jag komma ifatt Andreas och den svartklädde. Luckan växer framför Andreas medan jag själv kör för öppna spjäll utan att något tycks hända. Jag får en skymt av pulsmätaren och ser att den visar 171 slag per minut. Jag kör för allt vad jag är värd tills jag kommit ikapp Andreas, samtidigt som den framförvarande gruppen definitivt seglar iväg. Vi har inte ens kört fem mil och det känns som att loppet är över.

Andreas och jag ligger ensamma efter täten och vi ser hur enstaka cyklister faller ifrån tätgruppen allt eftersom. Någon enstaka cyklist kommer upp och kör förbi, men vi håller vårt tempo. Precis innan toppen blir vi ikappkörda av en större klunga och vi hänger på utan problem. Helt plötsligt märker jag att det regnar.

Vi passerar första toppen efter 2:10, i princip samma tid som under mina två senaste lopp. Vi får ovationer från ett gäng som står och grillar över öppen eld, och sedan går vi in i det första gruspartiet. Det är helt odramatiskt och vi sänker knappt farten.

Min minnesbild är att första utförskörningen är väldigt snäll, men idag känns den nästan helt platt.

Sex kilometer efter krönet kommer vi in i det andra vägarbetet och det är tuffare än det första, men inte så dramatiskt som jag hade befarat. Hastigheten går ner till dryga 30 km/h. Emellanåt blir jag omkörd, men på det stora hela tycker jag att det flyter på rätt så bra. Jag tittar ner på mina ben och ser en bild hämtad från Paris – Roubaix. Allt är brunsvart av grus och just nu vill jag bara att regnet skall tillta och skölja bort så mycket det bara går.

När gruspartiet tar slut efter två kilometer, ser jag att jag har en cyklist cirka 50 meter framför mig. När jag vänder mig om, så är det helt tomt. Jag är sist och har en 50-meterslucka framför mig. Jag vräker in tyngsta växeln och trampar på för allt vad jag är värd, men jag trampar nästan bara luft.

I den tilltagande skymningen ser jag hur klungan grupperar sig framför mig, så nära men samtidigt så oändligt långt borta. Jag kryper ihop och gör mig så liten jag kan och ser hur jag faktiskt tar in på klungan. Men det går långsamt, så förskräckligt långsamt. Och 30 meter är så förskräckligt långt. Så kommer vi ner till en sjö, vägen planar ut och så är de på väg bort igen.

Jag förbannar mig själv. Att inte orka hänga med tätgruppen må vara en sak, men att sjabbla bort andragruppen på det här sättet är rent bedrövligt.

Helt plötsligt blir jag omkörd av en cyklist med nummer 301 på ryggen och det känns som att bli omkörd av ett expresståg när man hankar sig fram på en dressin. Instinktivt hoppar jag in på hans hjul, men samtidigt inser jag att det går alldeles för fort. Samtidigt så är det här min enda chans att komma ikapp andragruppen. Samtidigt som det går alldeles för fort.

Jag tar hans hjul och ligger klistrad vid det. Att hjälpa till att dra är fullständigt uteslutet, när jag knappt orkar hålla rullen. Samtidigt så ser jag hur han tar in på gruppen. Långsamt, långsamt tar han meter för meter och jag är grymt imponerad. Samtidigt som det går alldeles för fort. Efter uppskattningsvis en knapp mils körning, nio mil in i loppet, har han kört ikapp klungan och som en urkramad disktrasa har jag följt med.

Täten kör belgisk kedja och jag går med ett par varv tills jag inser att det är alldeles för jobbigt för mina ben. Resten av resan till Fagernes lägger jag mig långt ner i klungan och ser till att bara följa med.

Fagernes

Efter att vi stannat i depån, så lutar Andreas och jag våra cyklar mot varandra. Vi hittar snabbt våra påsar, byter cykelflaskor, fyller fickor och lättar på trycket. Allt går som en dans. Den senaste tiden har min frambroms skrapat illa och när Andreas säger att han skall tömma sina fickor på skräp så säger jag att jag skall försöka torka rent min framfälg. Jag tar min cykel bort till depån, lyckas få tag på lite papper, men allt går som i slow motion. Jag hör hur någon ropar att gruppen har 30 sekunder till start. Fälgan har blivit hjälpligt ren, men jag ser inte Andreas och gruppen är på väg bort. Jag ropar högt efter Andreas några gånger, får inget svar, så jag hoppar upp på cykeln. Vägen är helt tom. Det finns ingen cyklist framför mig, bara skog, regn och mörker. Det är tredje gången jag gör bort mig innan loppet knappt hunnit börja.

Valdresflya

Jag trampar på och direkt börjar hjärnspökarna att dyka upp. Är det här verkligen rätt väg? Det är ju den enda vägen som finns! Är du säker på det?

Jag vet att det skall komma en vägs skylt som varnar för en utförskörning på 8 %. Fram till den så söker jag förtvivlat efter skyltar mot Beitostölen. Helt plötsligt blir jag ikappkörd av en cyklist. Det känns befriande. Vi börjat prata direkt och han berättar om sina värsta minnen från tidigare lopp. Så säger han något som jag inte uppfattar och sedan är han borta. Har han vänt? Har han ens varit här?

Jag kommer fram till 8 %-skylten och kort därpå ser jag en vägvisare mot Beitostölen. Någonstans upphör regnet och jag kan trampa vidare i min ensamhet, men nu mycket bättre till mods. En mindre grupp kommer ikapp, jag hänger med några kilometer, men de skall gå in i depån i Beitostölen, medan jag skall fortsätta.

Vi är två cyklister som trampar vidare, men när vi blir ikappkörda av en tredje som håller ett mycket högre tempo, så försvinner de båda andra. Jag ser hur avståndet till deras baklyktor ökar, för att snart försvinna helt.

Vägen uppför Valdresflya är rätt så lättkörd ända tills man kommer till en första topp en knapp mil efter Beitostölen. Sedan går vägen utför en bit, för att avslutas med ett segt parti upp till toppen. Jag har redan kört genom dimma upp mot den första toppen och snart kommer den igen. Några kilometer innan krönet kommer regnet och nu är det betydligt kallare än tidigare.

Normalt sett så skulle utförsörningen nerför Valdresflya vara en av loppets höjdpunkter. Nu är jag genomblöt, kall, trött, frusen och ensam, och allt annat än kaxig. Att råka ut för en olycka nu vore ingen bra idé. Under rätt förutsättningar, så kan man köra riktigt fort här. Nu bromsar jag ner farten betydligt tidigare än vad som är nödvändigt.

Jag kör förbi cyklister vars startnummer börjar med "1". De har i regel mer packning med sig och jag gissar att det är gänget som startade tre timmar före oss. Jag hittar ingen som jag kan köra tillsammans med, utan fortsätter utför mot Randsverk.

Randsverk

Ända sedan nedfärden från Filefjell har jag varit medveten om att fötterna är alldeles för kalla och jag har i princip hela tiden hållit tårna i rörelse för att inte de skall domna bort helt. I depån i Fagernes har kroppen känts bra, men nu i Randsverk så går kylan och vätan igenom märm och ben.

Det regnar, men himlen är ljus. Jag letar fram min påse och ser om jag kan hitta Andreas. Det gör jag inte, så jag byter innehåll i ryggfickorna och blandar ny Vitargo. Till den här depån har jag skickat en mycket potent koffein-gel som jag sparat från Haute Route några år tidigare. Jag sätter i mig hela på en gång och den kickar in direkt.

Jag försöker äta några mackor, men det är trögt att få i sig något. En del av mig går på högvarv och vill bara iväg, medan en annan del förstår att jag måste tagga ner, få i mig energi och få upp värmen. Det känns som om jag befinner mig i två filmer samtidigt. Den ena går i slow motion medan i den andra så går tiden alldeles för fort. Till slut fattar jag att jag inte kan stå och vela längre, hoppar upp på cykeln och ger mig iväg.

Mot Lom

Direkt efter depån börjar en dryga halvmilen lång klättring. Jag ser en ensam cyklist en bit uppåt vägen och efter en stund kommer jag ikapp honom. Han är norrman, vi växlar några ord och så fortsätter vi vidare tillsammans.

Funktionen i min högerhand är märkbart reducerad. För att växla till en lättare växel, så måste jag använda mig av handloven och pressa på med hela handen. För att dricka måste jag först få ut flaskan, sedan stöджа den mot låret och byta grepp, för att slutligen kunna få i mig något. Varje gång släpper jag lucka till norrmannen för att ha god vingelmån uti fall något skulle gå snett.

Jag inser att det här är ohållbart och att jag måste få upp finmotoriken i högerhanden. Den vänstra får tills vidare och klara sig bäst den kan. För att träna högerhanden, så dricker och växlar jag oftare än jag behöver, och till slut återvänder förmågan, om än långsammare än jag önskar.

Vi avverkar utförslopan till Vågovattnet i något som skulle kunna liknas vid stabilt väder. När vi kommer ut på huvudvägen mot Lom, så passerar vi fläckar av torr asfalt. Ibland verkar norrmannen vara väldigt stark och ibland verkar han nästan slut. Men det intrycket kanske jag själv också ger.

Någon mil före Lom blir vi ikappkörda av två cyklister och vi fortsätter vidare på fyra man. Knäna börjar nu kännas och det är utsidan av knäskålarna som värker i vissa lägen. Detta gör att jag tappar gruppen efter varje litet krön som vi passerar. Det rör sig bara om några meter och jag kör ikapp dessa lätt, men jag har inte varit med om något liknande förut. Samtidigt så tycker jag inte att jag tappar någon kraft i tramptagen, det är bara som att de andra rinner ifrån mig.

Sognefjell

Utan att växla ett ord, så fortsätter hela gruppen förbi avfarten mot depån i Lom. Nu ser vi fler cyklister, företrädesvis sådana som legat före oss och kommer ut från depån. Jag ser även nummer 301, men han har ett helt annat tryck i pedalerna och försvinner uppför berget. Cyklister kommer och går, och efter några kilometers körning så har vår grupp på ett tiotal åkare utkristalliserats.

Efter den andra depån har jag försökt att bedöma en realistisk sluttid för loppet. Jag jämför med tiderna från 2003, då vi hade en fantastisk resa de första 32 milerna och där de resterande gick efter bästa förmåga. Då passerade vi 30 mil på 9:50 och idag gör jag denna passering 20 minuter långsammare. 15 av dessa är körtid efter Fagernes och fem handlar om längre depåstopp. Hittills har jag idag stått 19 minuter i de två depåerna, lite för länge för att vara helt optimalt.

På cykeln har jag numera två datorsystem. Min Polar CS600 har hängt med i snart tio år och jag älskar den. Batteriet räcker i två säsonger, men displayen är lite liten och kan bara visa tre storheter åt gången. Efter att jag skaffat effektpedaler, så har jag även ett Garmin-system. Displayen är större och kan visa mer information samtidigt, men olika funktioner hänger sig emellanåt. De senaste milen har höjdmätaren visat 1015 meter och nu, efter elva timmars körning, så tackar batteriet för sig och packar ihop.

Vädret har blivit riktigt hyggligt och vi tuffar på uppför. Vi kör förbi några avfarter mot Galdhøpiggen, samt mot Flåklipa. Helt plötsligt bestämmer sig några för en spontan kissepaus och varför detta måste ske i ett löjligt brant parti övergår min fattningsförmåga. Gruppen reduceras något, men fortsätter uppför med samma tempo.

Efter 324 km kommer vi till den punkt där jag bröt loppet 1999. Det är inte ens två kilometer ifrån den första toppen på Sognefjell, men då kunde den lika gärna legat på en annan planet. Den sista halvmilen upp till den första toppen är väldigt dryg och vi tuggar oss upp väldigt långsamt. Utförslöpan med den efterföljande plattan ger en härlig respit i allt klättrande, men med en mil kvar till turisthytten, så böjer vägen av uppåt igen och då gör den det med besked.

Hela gruppen håller samma tempo och det är inte många som ger sken av att ha mer krafter än de övriga. En cyklist från Rye har något av en ledande roll, men de flesta i gruppen kommer från olika klubbar.

Branten avslutas och vägen övergår till de sista serpentinerna, men vi har fortfarande en halvmil kvar. Vid sidan av vägen ser jag nummer 301 som står och pratar med en bilist som har en cykel på taket. Vi fortsätter och kör förbi fjällhotellet som ligger längs vägen. Det går ännu segare och hastighetsmätaren visar emellanåt ensiffriga värden. Det är småkyligt, men solen tittar fram emellanåt och vägarna är nu helt torra. Händer och fötter är dock alltså dyngsura och kalla.

Sognefjell Turisthytte

I depån ger funktionärerna som alltid förstklassig service. De vet verkligen hur man får upp livsandarna hos trötta cyklister. Deras entusiasm i kombination med fräsiga våfflor är ett säkert knep. Efter att jag fyllt kropp och flaskor med energi, så går jag fram till 301 och berättar att det var jag som låg på hans hjul i jakten på klungan mot Fagernes. Jag förklarar att jag knappt hade ben att följa hans hjul och hur grymt imponerad jag var av hans styrka. Till svar får jag ett leende och "ja, det betalar seg nå".

Mot Sogndal

Rye-cyklisten ropar att det är dags för avfärd, men det är långt ifrån alla som lystrar. I slutänden är det bara killen som jag kört med sedan Randsverk, jag själv, samt en fjärde åkare som hänger på. Nu har mönstret etablerat sig och jag tappat minst 20 meter efter varje krön. Och det är många småkrön mellan Turisthytte och det att utförslöpan börjar på allvar, men jag har aldrig några problem med att komma ifatt. Efter en dryg mil som går lite upp och ner på fjället, så är det nästan 17 kilometer av ren utförskörning. Om det är någon utförskörning där man vill ha det torrt, så är det denna och när vi har passerat det sista krönet så ligger jag med utan problem på tredje hjul.

Rye-cyklisten tar täten och han kör väldigt bra utför. Det går lite snabbare än om jag kört själv, men eftersom han håller en så otroligt fin linje genom kurvorna, så är det inga som helst problem att hänga på. Allt tidigare tungsinne är som bortblåst och nerfärden är en ren fröjd.

Ungefär halvvägs nerför fjället så möter vi ett halvdussin rullskidåkare som stakar sig uppför berget. Det får mig att känna att det som vi håller på med är högst medelmåttigt, nästan lite medelsvensson-aktigt. Det är alltid nyttigt att träffa på någon som vidgar ens vyer och tänjer ens gränser.

Vi kommer till botten av utförslöpan och som vanligt blir det lucka framför mig. Den här gången har jag dock ingen som helst chans att tappa den och jag ser hur trion framför mig drar iväg. Till en början är avståndet konstant, men efter en stund börjar det växa och ytterligare en stund senare är de utom synhåll.

Det är knappt sex mil från botten av Sognefjell till Sogndal. Vädret är i det närmaste perfekt och det är nästan ingen vind. Vägen går precis längs med fjorden och det är bara att njuta. Hade jag legat i en klunga, samt om händer och fötter varit torra, så hade det varit helt perfekt.

Under hela loppet har jag funderat på en rimlig sluttid och på allvar har jag räknat sedan Lom. Som utgångspunkt har jag haft mina tider från 2003, då jag gjorde i det närmaste ett perfekt lopp under de 32 första milen. Då hade jag en effektiv körtid på 15:04 och 48 minuters paus, långt ifrån alla i depå. Efter 30 mil låg jag 20 minuter efter 2003 års tidsschema, men efter Sognefjell så har den totala stopptiden varit 29 minuter i år. Långt ifrån optimalt, men betydligt bättre än 2003.

En sluttid kring 15 timmar släppte jag redan innan 30 mil och en sluttid kring 15:30 släppte jag efter Turisthytte. Men en sluttid under 15:45 är möjlig och högst rimlig, så det är en sådan som jag matchar mina milpasseringar mot nu. Så länge vägen är helt platt, så håller jag strax över 30 km/h, men så fort den bär uppför, så dör hastigheten.

Jag tuffar på i min ensamhet och när jag någon gång sneglar på pulsmätaren, så flämtar den kring mellan 110 och 115 slag per minut.

Efter 40 mil blir jag ikappkörd av en klunga på ett 10-tal cyklister. De flesta känner jag sedan tidigare, företrädesvis från klättringen uppför Sognefjell. Bara några få kilometer senare så inleds så den sista backen. Den är drygt åtta kilometer lång och fyra av dessa är rätt så tuffa. När vi körde loppet 2000, så döpte vi backen till "Kanelbullen". Antingen var det för att den såg ut så på den tidens banprofil, eller så hade någon tagit något centralstimulerande. Nu kallar vi den kort och gott för "Knärten".

Jag lägger mig sist i klungan, som tuffar på i lagom tempo. I något läge så tappar en åkare sina solglasögon, de flesta stannar eller saktar ner, medan jag tuggar på vidare. En stund senare är vi återsamlade och fortsätter tillsammans mot toppen.

Den sista utförslöpan är helt underbar och alla står på utför. I botten får jag göra min sedvanliga spurt för att ta mig in på sista hjul och det går allt tyngre för varje gång. När bara ett par kilometer återstår, så ser vi bron över fjorden, som går in mot Sogndals centrum. Snacket kommer igång i klungan och tempot skruvas upp ett snäpp. När vi kommer in mot stadens centrum, så blir vägen allt knixigare och jag släpper lucka till gruppen. Målgången är på stadens torg och jag rullar in på 15:31.

Sogndal

En speaker kungör vilka som passerar mållinjen och när han ropat ut mitt namn och klubbtilhörighet, så lägger han till att jag är den andre svensk som tagit mig i mål, något som senare visar sig vara lite felaktigt. Men just då har jag förutsatt att åtminstone Johan Mölleborn och Andreas ligger framför mig, så något måste ha hänt någon av dem.

Jag går fram till speakern och frågar om han kan se var Andreas är någonstans, något som han kollar upp direkt. Andreas har passerat Sognefjell Turisthytte, men inte Knärten. Jag frågar om tidtagningen på Knärten tas vid foten av klättringen eller på toppen och får svaret att den tas vid foten, så Andreas har åtminstone en timmes körning kvar. Jag håller utkik efter Johan, men kan inte se honom någonstans.

Jag hämtar min packning, duschar, byter om och återvänder därefter till torget. Mellan cyklisternas ankomst spelas musik ur högtalarna och vädret växlar mellan lätt molnighet, regn och stekande sol. Jag har bytt ut sportdrycken i flaskorna mot rent vatten och rengör cykeln i ett hörn av torget när jag hör speakern meddela att Einar Skontorp gått i mål. Einar och jag cyklade tillsammans över Sognefjell och ända in i mål 2007, och det var en fantastisk resa. Jag släpper allt jag har i händerna och rusar ner mot målbanderollen. Vi pratar en god stund och det är ett kärt återseende. Einar bröt lårbenet i april, så det har inte blivit mycket tränat i år, fast nu har han fullföljt sitt elfte Jotunheimen Rundt. Mycket imponerande!

När jag sedan frågar speakern om Andreas position, så får jag reda på att han passerat Knärten en halvtimme tidigare. Jag slutför min cykelvård lagom till dess att Andreas kommer i mål på 17:43.

EPILOG

Andreas resa

Vid målgången ser Andreas förvånansvärt pigg ut och vi sätter oss på en bänk på torget. I lugn och ro så berättar han om sitt lopp.

I Fagernes hade han trott att jag hängde på samma grupp som vi kört med in till depån. Färden mot Randsverk hade varit kall och blöt, och där hade han kört sig tom på vätska. Det hade blivit för mycket Vitargo och för lite vatten, så till slut hade kroppen sagt ifrån. I depån i Randsverk hade han varit rätt så slut och bytt om till torra kläder, vilket tagit en del tid.

När vi sedan jämför våra mellantider, så kom Andreas till Randsverk 19 minuter före mig, medan jag passerade Lom tre minuter före Andreas. Så jag kom troligtvis till depån i Randsverk just när Andreas var i färd med att byta kläder.

Ingenting blev bättre under körningen uppför Sognefjell och till slut bestämde sig Andreas för att bryta. Han pratade med funktionärerna i en av följebilarna och när de var helt säkra på att Andreas verkligen ville bryta, så lastade de in hans cykel, samtidigt som Andreas fick lägga sig på en madrass inne i skåpbilen. Bilen skulle tillbaks till Lom och därifrån skulle Andreas kunna fortsätta till Sogndal med buss.

Andreas tvärsomnade och när han vaknade en halvtimme senare, så hade bilen kommit mindre än en kilometer. Vid en bro hade det skett en olycka där en motorcykel och en lätt lastbil varit inblandade. Det fanns bara en smal passage över bron och funktionärerna lotsade cyklister så att de kunde ta sig över bron på ett säkert sätt. Det gick inte att öppna skåpbilen inifrån, så Andreas fick tråckla sig ut ur bilen. Han hade då piggnat till och tillsammans med funktionärerna kom de överens om att han skulle fortsätta för egen maskin. The rest is history.

Min egen resa

Själv var det med mycket blandade känslor som jag tog mig i mål. Rent taktiskt så hade jag genomfört ett av mina sämsta lopp någonsin. Det kändes som att jag hade jagat min egen skugga och hela tiden legat steget efter. Samtidigt så hade jag satt en personbästatid på loppet. Och då går det ju inte att vara missnöjd. Eller?

Jag väljer att se på loppet ur den positiva synvinkeln. Missarna får skrivas in på erfarenhetskontot för att inte göras om igen. Inte på samma sätt i alla fall. Skall det göras misstag, så skall det vara nya, fräscha misstag.

Loppet i siffror

Några veckor efter loppet kapade arrangörerna 5 minuter på samtliga sluttider. Eftersom jag under loppet bara hade koll på den tid som cykeln rullade, så är det bara att hoppas att de nya sluttiderna är de korrekta, tacka och ta emot.

- 509 startande cyklister
- 438 cyklister i mål
- 12:39 bästa tid
- 28:20 sista tid i mål
- 15:02 min tid på cykeln
- 15:26 min totaltid